दृष्ट्वा स्वमन्दिरे कांचिद् देव्या वासवदत्तया
सा ब्राह्मणी पिङ्गलिका जगदे पार्श्ववर्तिनी । 135
पश्च एतस्याः, सुतो ऽद्य अपि न एको मे सखि दृश्यतां,
पुण्यानाम् ईदृशं पात्रम् ईदृश्यू अपि न मादृशी । 136
ततः पिङ्गलिका अवादीद्, देवि दुःखाय जायते
प्रजा इयं पापभूयिष्ठा दरिद्रेषु एव भूयसी । 137
युष्मादृशेषु जायेत यः स कोऽप्यू उत्तमो भवेत्,
तद् अलं त्वरया, प्राप्स्यस्यू अचिरात् स्वोचितं सुतं । 138
इति पिङ्गलिकोक्ता अपि सोत्सुका सुतजन्मनि
अभूद् वासवदत्ता सा तच्चिन्ताक्रान्तमानसा । 139
गिरिशाराधनं प्राप्यपुत्रं ते नारदो ऽभ्यधात्,
तद् देवि वरदो नित्यम् आराध्यः स शिवो ऽत्र नः । 140
इत्यू उक्ता वत्सराजेन तत्कालम् आगतेन सा
देवी लब्धाशयेन आशु चकार व्रतनिश्चयं । 141
तस्याम् आत्तव्रतायां तु स राजा अपि समन्त्रिकः
सराष्ट्रश्च अपि विदधे शङ्कराराधनव्रतं । 142
त्रिरात्रोपोषितौ तौ च दम्पती स विभुस् ततः
प्रसादप्रकटीभूतः स्वयं स्वप्ने समादिशत् । 143
उत्तिष्ठतं स युवयोः कामांशो जनिता सुतः,
नाथो विद्याधराणां यो भविता मत्प्रसादतः । 144

Digitized by Google